

Nieuwsbrief - GZR Updates 2026-12

Nummer 12, 2026

Redactie: Mr. P.J.V. Bertrams, mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:398](#) 13-03-2026

Wvvgz. Door tweemaal aanhouden mondelinge behandeling geen aansluitende zorgmachtiging meer mogelijk.

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:3107](#) 19-05-2026

Door aard tekortkomingen in diagnose-/behandeltraject kan aantasting in de persoon op andere wijze worden aangenomen.

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:1881](#) 24-03-2026

Onterde nabestaande krijgt in hoger beroep in kort geding wel inzage in medische dossiers overleden ouders.

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:4687](#) 13-05-2026

Afgifte medisch dossier suïcidante alleen aan (nog te benoemen) deskundige.

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:5770](#) 08-05-2026

Loonvordering ex-werknemer ziekenhuis afgewezen.

Tuchtcolleges

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle, ECLI:NL:TGZRZWO:2026:93](#) 23-06-2026

Sportarts berispt wegens aannemen van grote giften van patiënt, onduidelijke kosten en onzorgvuldige beëindiging van de behandeling.

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2026:116](#) 15-

06-2026

Klacht tegen psychiater niet-ontvankelijk: klager was wilsonbekwaam en zijn wettelijk vertegenwoordiger stemde niet in.

Uitspraken zonder ECLI

[Geschillencommissie ziekenhuizen](#) 06-02-2026

Twaalfmaandetermin overschreden, klacht niet-ontvankelijk.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[College van Toezicht van de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd](#)

Vrij bewijsstelsel tuchtprocedure.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Sportarts berispt wegens aannemen van grote giften van patiënt, onduidelijke kosten en onzorgvuldige beëindiging van de behandeling.

Sportarts berispt wegens ernstige grensoverschrijding: hij nam € 100.000, PayPal-betalingen en F1-tickets van een patiënt aan, was onduidelijk over kosten en beëindigde de behandeling onzorgvuldig.

Feiten

Klager werd gedurende ongeveer twee jaar behandeld door een sportarts voor langdurige lichamelijke klachten. Tijdens de behandelrelatie ontstond een steeds persoonlijker contact. Klager betaalde naast reguliere consulten ook aanzienlijke bedragen aan de sportarts, waaronder een contante gift van € 100.000, drie betalingen via PayPal en Formule 1-tickets. Uiteindelijk beëindigde de sportarts de behandelingsovereenkomst. Klager diende daarop een tuchtklacht in.

Klacht

Klager verweet de sportarts dat hij:

- de behandelingsovereenkomst onzorgvuldig had beëindigd;
- onvoldoende duidelijkheid had gegeven over de kosten van de behandeling;
- onjuiste en niet-transparante declaraties had ingediend;
- ongeoorloofde giften en andere waardevolle voordelen van klager had aangenomen.

Oordeel

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) oordeelde dat meerdere klachtonderdelen gegrond waren. De sportarts had onvoldoende transparantie betracht over

de behandelkosten en had declaraties onjuist of te laat ingediend. Ook had hij de behandeling niet zorgvuldig beëindigd en daarbij onvoldoende rekening gehouden met de belangen van klager. Daarnaast had hij door het aannemen van een tas met € 100.000 contant geld, PayPal-betalingen en Formule 1-tickets de professionele grenzen ernstig overschreden. Daarmee handelde hij in strijd met de voor artsen geldende beroepsnormen.

Vanwege de ernst en de samenhang van de normschendingen legde het RTG de sportarts de maatregel van berisping op. Daarnaast bepaalde het RTG dat deze maatregel in het BIG-register openbaar wordt gemaakt.

mr. drs. C. van der Kolk-Heinsbroek

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle

Datum uitspraak: 23-06-2026

ECLI: ECLI:NL:TGZRZWO:2026:93

Zaaknummer: Z2025/8668

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Klacht tegen psychiater niet-ontvankelijk: klager was wilsonbekwaam en zijn wettelijk vertegenwoordiger stemde niet in.

Klager diende via zijn zoon een tuchtklacht in tegen een psychiater wegens een onjuiste medische verklaring. Het RTG en CTG verklaarden klager niet-ontvankelijk in zijn klacht, omdat klager wilsonbekwaam was en zijn wettelijk vertegenwoordiger geen toestemming gaf voor de klacht.

Feiten

Klager verbleef sinds juni 2024 op een gesloten afdeling van een kliniek. Bij hem was de diagnose gesteld van een uitgebreide neurocognitieve stoornis op vasculaire basis (vasculaire dementie), mogelijk in combinatie met restschade van een langdurige schizo-affectieve stoornis. Daarnaast had hij een licht verstandelijke beperking. Eerder was hij onder bewind gesteld; in juli 2024 werd dit omgezet in een provisioneel bewind waarbij de bewindvoerder de bevoegdheden van een curator kreeg. Later werd deze persoon tevens mentor.

De psychiater had een medische verklaring opgesteld in het kader van een verzoek om een zorgmachtiging. De zoon van klager diende namens zijn vader een tuchtklacht in tegen de psychiater. De mentor/provisioneel bewindvoerder stemde echter niet in met het indienen van de klacht.

De voorzitter van het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) oordeelde dat klager ten tijde van het indienen van de klacht wilsonbekwaam was om over het indienen van een tuchtklacht te beslissen. Daarom werd de klacht niet-ontvankelijk verklaard. Tegen die beslissing stelde klager beroep in.

Klacht

De klacht hield in dat de psychiater:

- in de medische verklaring bewust onjuiste informatie had opgenomen;
- informatie onvoldoende had geverifieerd;
- niet onafhankelijk had gehandeld bij het opstellen van de verklaring.

Volgens klager leidde de eenzijdige verslaglegging ertoe dat hij onjuiste zorg kreeg. Ook had hij bezwaar tegen de gang van zaken rondom de aanstelling van een provisioneel bewindvoerder.

Oordeel RTG

De voorzitter van het RTG beoordeelde de inhoud van de klacht niet. Eerst moest worden vastgesteld of klager bevoegd was om zelf een klacht in te dienen.

Omdat klager volgens de voorzitter wilsonbekwaam was ten aanzien van de beslissing om een tuchtklacht in te dienen en zijn provisioneel bewindvoerder niet met de klacht instemde, kon de zoon niet namens hem klagen. Klager werd daarom niet-ontvankelijk verklaard in zijn klacht.

Oordeel CTG

Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (CTG) bevestigt het oordeel van het RTG.

Het CTG stelt voorop dat een patiënt in beginsel zelf beslist over het indienen van een tuchtklacht. Wanneer echter sprake is van wilsonbekwaamheid en een wettelijk vertegenwoordiger is aangewezen, kan alleen die vertegenwoordiger – of iemand met diens instemming – een klacht indienen.

Het CTG overweegt dat de provisioneel bewindvoerder in dit geval dezelfde bevoegdheden had gekregen als een curator en dus bevoegd was om over het indienen van een klacht te beslissen. Vast staat dat de bewindvoerder en later de mentor geen toestemming hadden gegeven voor de klacht.

Vervolgens onderzocht het CTG of klager zelf wilsbekwaam was om zijn zoon te machtigen. Het CTG wijst daarbij op de uitgebreide medische documentatie waaruit bleek dat meerdere specialisten de diagnose vasculaire dementie en ernstige cognitieve stoornissen hadden bevestigd. Ook tijdens de zitting maakte klager volgens het CTG de indruk niet te begrijpen waarom hij aanwezig was; hij gaf aan geen klachten te hebben en kon vragen over zijn situatie

niet goed beantwoorden.

Het CTG concludeert daarom dat klager ten aanzien van het indienen van een tuchtklacht wilsonbekwaam was. Omdat de mentor niet met de klacht instemde, was klager terecht niet-ontvankelijk verklaard in zijn klacht.

Ten slotte sluit het CTG zich aan bij een eerdere opmerking van de kantonrechter dat de zoon en de ex-echtgenote de diagnose dementie bleven bestrijden, terwijl daarvoor volgens de medische gegevens geen aanleiding bestond. Volgens het CTG miskennen zij daarmee de ernst van de ziekte en de zorg die klager nodig had.

Het beroep is daarom verworpen en de beslissing van het RTG blijft in stand.

mr. drs. C. van der Kolk-Heinsbroek

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 15-06-2026

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2026:116

Zaaknummer: C2026/3123

Advocaten: mr. C. Velink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Wvggz. Door tweemaal aanhouden mondelinge behandeling geen aansluitende zorgmachtiging meer mogelijk.

Verleende zorgmachtiging sluit niet aan op de eerdere zorgmachtiging. Hoge Raad beperkt de duur tot zes maanden.

Feiten

Op 22 januari 2024 is ten aanzien van betrokkene een zorgmachtiging verleend tot en met 22 januari 2025. Op 24 december 2024 heeft de officier van justitie verzocht om een aansluitende zorgmachtiging te verlenen voor de duur van twaalf maanden.

Tijdens de mondelinge behandeling op 6 januari 2025 heeft de rechtbank geoordeeld dat niet duidelijk is waar de in de medische verklaring genoemde diagnose op is gebaseerd. De rechtbank heeft een nieuwe medische verklaring opgevraagd en de beslistermijn met drie weken verlengd (art. 6:2 lid 4 Wvggz). De officier van justitie heeft een aangevulde medische verklaring overgelegd, waarna de rechtbank de mondelinge behandeling op 27 januari 2025 heeft voortgezet. De rechtbank heeft de zaak wederom aangehouden, deze keer voor onbepaalde tijd, om betrokkene (alsnog) de gelegenheid te geven door een onafhankelijk psychiater te worden onderzocht.

Nadat betrokkene opnieuw door een onafhankelijke psychiater is onderzocht en een nieuwe medische verklaring is overgelegd, heeft op 20 februari 2025 weer een voortgezette mondelinge behandeling plaatsgevonden. De rechtbank heeft mondeling uitspraak gedaan en de zorgmachtiging ten aanzien van de betrokkene verleend tot en met 6 januari 2026. Tijdens de zitting is door de advocaat van betrokkene aangevoerd dat het verzoek voor zes maanden toegewezen moet worden, aangezien er inmiddels buiten de beslistermijn wordt toegewezen. De rechtbank heeft hierover geoordeeld dat de volledige duur kan worden toegewezen, met compensatie aan de achterkant.

Betrokkene heeft cassatie ingesteld. De klacht van betrokkene ziet op de geldigheidsduur van de zorgmachtiging. Betrokkene stelt dat de looptijd van de op 22 januari 2024 gegeven

zorgmachtiging op het tijdstip waarop de verlening is toegekend (20 februari 2025) reeds was verstreken. Daarom kon, volgens de betrokkene, geen *aansluitende* zorgmachtiging voor de duur van twaalf maanden worden verleend, maar hoogstens een zorgmachtiging voor de duur van zes maanden.

Oordeel

De klacht van betrokkene slaagt. De zorgmachtiging sloot niet aan op de eerdere zorgmachtiging zoals bedoeld in artikel 6:5, aanhef en onder b, Wvggz. Hierdoor kon de rechtbank slechts een zorgmachtiging verlenen voor de duur van maximaal zes maanden, op grond van artikel 6:5, aanhef en onder a, Wvggz.

De Hoge Raad doet de zaak zelf af en beperkt de duur van de verleende zorgmachtiging tot zes maanden, dus tot en met 20 augustus 2025.

mr. S. Snelder

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:398

Zaaknummer: 25/01917

Rechters: M.V. Polak, H.M. Wattendorff en G.C. Makkink

Advocaten: G.E.M. Later

Wetsartikelen: 6:5 Wvggz

RECHTSPRAAK

Twaalfmaandentermijn overschreden, klacht niet-ontvankelijk.

Een moeder maakt drie jaar nadat het ziekenhuis haar klacht heeft afgerond een geschil aanhangig. Het ziekenhuis stelt zich op het standpunt dat dat te laat is. De commissie oordeelt dat de twaalfmaandentermijn ruimschoots is overschreden en verklaart de moeder niet-ontvankelijk.

Feiten

Een moeder vindt dat het ziekenhuis in 2022 niet goed voor haar zoon heeft gezorgd. Zij heeft daarover bij het ziekenhuis geklaagd en die klacht is in 2022 afgerond. Het Tuchtcollege heeft zich ook al over de kwestie gebogen en heeft moeder in het gelijk gesteld. De moeder heeft psychische schade opgelopen en ondergaat traumatherapie. Zij maakt in september 2025 een geschil aanhangig waarin zij om schadevergoeding verzoekt.

Het ziekenhuis voert aan dat moeder op 20 oktober 2022 bij het ziekenhuis een klacht heeft ingediend die betrekking had op de zorgverlening aan haar in maart van dat jaar op de verpleegafdeling Kindergeneeskunde opgenomen zoontje en de wijze waarop zijzelf door een verpleegkundige werd bejegend. De behandeling van deze klacht is afgerond op 28 oktober 2022. Met het op 19 september 2025 ingediende geschil beoogt moeder een beoordeling van de aspecten waarover zij de hiervoor genoemde klacht had ingediend. Inmiddels zijn echter meer dan twaalf maanden verstreken na afhandeling van de klacht door het ziekenhuis. Voor zover moeder niet reeds op voornoemde grond niet-ontvankelijk is, komt daar nog bij dat moeder in deze procedure voor het eerst stelt dat zijzelf ten gevolge van de verwijten schade heeft ondervonden. Moeder heeft het ziekenhuis niet eerder laten weten dat zijzelf schade heeft ondervonden en dat zij het ziekenhuis hiervoor aansprakelijk stelt. Daarmee is op dit punt niet de interne klachtenprocedure van het ziekenhuis gevolgd, dan wel is deze beëindigd.

Oordeel

Het reglement van de commissie schrijft voor dat de commissie moeder op verzoek van de zorgaanbieder in haar klacht niet-ontvankelijk dient te verklaren indien zij haar geschil niet binnen twaalf maanden na de datum waarop zij de klacht bij de zorgaanbieder heeft ingediend, bij de commissie aanhangig heeft gemaakt (art. 6, lid 1, sub b, van het reglement). Indien de termijnoverschrijding niet aan klaagster verweten kan worden, kan de commissie besluiten de klacht toch in behandeling te nemen (art. 6, lid 2, van het reglement). De commissie overweegt dat moeder geen feiten of omstandigheden heeft gesteld waaruit valt af te leiden dat haar ter zake van de termijnoverschrijding redelijkerwijs geen verwijt treft. De door moeder genoemde omstandigheid (dat het enige tijd heeft geduurd voordat bleek waar haar mentale klachten vandaan kwamen) is daarvoor, zonder nadere concretisering en onderbouwing, naar het oordeel van de commissie onvoldoende.

Zodoende wordt de klaagster niet-ontvankelijk in de klacht verklaard.

mr. L. Beij

Instantie: Geschillencommissie ziekenhuizen

Datum uitspraak: 06-02-2026

Zaaknummer: 1310792/1316829

RECHTSPRAAK

Vrij bewijsstelsel tuchtprocedure.

Een tuchtprocedure kent een vrij bewijsstelsel. Belang partijen om stellingen aannemelijk te maken weegt in beginsel zwaarder dan belang uitsluiting onrechtmatig verkregen bewijs.

Feiten

Een ouder verwijt de jeugdprofessional dat de procedure rondom een (spoed)machtiging tot uithuisplaatsing onzorgvuldig is doorlopen.

Ter onderbouwing van de klacht zijn geluidsopnamen en transcripties van gesprekken overgelegd. De jeugdprofessional maakt bezwaar tegen toelating hiervan. Het betreft geluidsopnamen van gesprekken tussen de ouder en derden, waarbij de jeugdprofessional geen partij was. Van deze derden is geen toestemming overgelegd en hun gegevens zijn niet geanonimiseerd.

Oordeel

Aan de bezwaren van de jeugdprofessional tot toelating van de geluidsopnamen dient te worden voorbijgegaan. Een tuchtprocedure kent een vrij bewijsstelsel, reden waarom in beginsel verschillende vormen van bewijsmiddelen kunnen worden overgelegd. De acceptatie en waardering hiervan is aan het college.

Strafrechtelijk bezien is het in beginsel toegestaan om een gesprek op te nemen, mits de opnemende partij zelf deelnemer is aan het gesprek (art. 139a Wetboek van Strafrecht). Daarvan was hier sprake. Het algemene maatschappelijke belang is dat de waarheid aan het licht komt. Daarnaast weegt het belang van partijen om hun stellingen aannemelijk te kunnen maken, in beginsel zwaarder dan het belang van uitsluiting van onrechtmatig verkregen bewijs (zo hiervan al sprake is). Verder wordt overwogen dat slechts indien er bijkomende (zwaarwegende) omstandigheden zijn, uitsluiting van bewijs gerechtvaardigd is. Van dergelijke zwaarwegende omstandigheden is het College echter niet gebleken.

De klachten van de ouder worden ongegrond verklaard.

mr. E. Lam

Instantie: College van Toezicht van de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd

Datum uitspraak:

Zaaknummer: 25.023Ta

RECHTSPRAAK

Ontervde nabestaande krijgt in hoger beroep in kort geding wel inzage in medische dossiers overleden ouders.

Kort geding hoger beroep. Een hoogbejaard echtpaar ontferft één van de drie kinderen met wie tot voor kort een goede verstandhouding bestond. De ontferde dochter vermoedt dat haar ouders niet meer wilsbekwaam waren ten tijde van het opstellen van het testament en zij vraagt inzage in het medisch dossier van de huisarts en het zorgdossier van de thuiszorgorganisatie. Die weigeren dat met een beroep op het medisch beroepsgeheim. Het beroep op doorbreking daarvan wegens een zwaarwegend belang strandt bij de voorzieningenrechter, maar vindt bij het hof wel gehoor.

Feiten

Een echtpaar, beiden 88 jaar oud, ontferft in mei 2022 bij testament één van hun drie kinderen. De bejaarde vrouw overlijdt later dat jaar, de bejaarde man overlijdt in 2023. De ontferde dochter vermoedt dat haar ouders ten tijde van het opstellen van het testament niet meer wilsbekwaam waren en zij vraagt de huisarts en de thuiszorgorganisatie om inzage in het medisch respectievelijk zorgdossier van haar ouders. Beide zorgverleners weigeren dat met een beroep op het medisch beroepsgeheim. De dochter vordert vervolgens de inzage, aan haar dan wel aan een door haar aan te wijzen medisch specialist, in kort geding.

De dochter baseert haar vordering op artikel 7:458a lid 1 sub c BW. Zij heeft een zwaarwegend belang bij inzage in de medische dossiers, dat bestaat uit haar onterving en het kunnen aanvechten van de rechtsgeldigheid van de testamenten als blijkt dat haar ouders wilsonbekwaam waren. Zij moet daarvoor een voldoende onderbouwde medische verklaring kunnen overleggen en daartoe is inzage in de medische dossiers noodzakelijk. Ter onderbouwing van haar vermoeden dat sprake was van wilsonbekwaamheid legt de dochter onder andere een drietal getuigenverklaringen over. Daarnaast is in deze procedure beschikbaar een verklaring van de notaris ten overstaan van wie de testamenten zijn

gepasseerd. De voorzieningenrechter hecht veel waarde aan de verklaring van de notaris en oordeelt dat de dochter met onvoldoende concrete aanwijzingen het vermoeden van wilsonbekwaamheid aannemelijk maakt en wijst de vordering af.[1]

En dus komt het tot dit hoger beroep, waarin de dochter ook inzage vordert op grond van artikel 7:458a lid 1 sub a BW. Volgens de dochter was er geen expliciete maar wel impliciete toestemming, nu tot februari 2022 alle medische gegevens van de ouders met de kinderen werden besproken.

Oordeel

Na te hebben overwogen dat met de invoering van het nieuwe bewijsrecht nog de mogelijkheid bestaat inzage in kort geding te vorderen (art. 197 lid 1 Rv), beoordeelt het hof eerst ambtshalve of de dochter (nog wel) een spoedeisend belang heeft, dat bij een kort geding in hoger beroep ten tijde van de uitspraak van het hof nog moet bestaan. De vraag of een spoedeisend belang bestaat, wordt beantwoord aan de hand van een afweging van de belangen van partijen, beoordeeld naar de toestand ten tijde van de uitspraak.[2] Naar het oordeel van het hof is het belang van de dochter voldoende spoedeisend. Dat bestaat erin dat zij er emotioneel onder lijdt dat zij door haar ouders is ontferd en zij daarom zo spoedig mogelijk duidelijkheid krijgt over de feiten betreffende hun geestelijke gesteldheid ten tijde van het opstellen van de testamenten.

Het hof memoreert vervolgens het beroepsgeheim van de hulpverlener (art. 7:457 lid 1 BW), dat ook geldt na de dood van de patiënt, alsook dat op die geheimhoudingsplicht uitzonderingen bestaan, zoals die genoemd in de bepalingen waarop de dochter zich beroept, artikel 7:458a lid 1 sub a en c BW. Het beroep van de dochter op inzage wegens impliciete toestemming (sub a) wijst het hof af. Met de invoering van artikel 7:458a BW is de rechtsfiguur van de veronderstelde toestemming vervallen en is inzage alleen nog mogelijk bij uitdrukkelijke toestemming. Die ontbreekt en daarmee ontbreekt ook de grondslag voor inzage.

Dan beoordeelt het hof het beroep op inzage wegens een zwaarwegend belang (sub c). Het hof overweegt dat in beginsel hoge eisen moeten worden gesteld aan het verkrijgen van het recht op inzage wegens een zwaarwegend belang. De belangen van de nabestaande en de overledene kunnen immers tegenstrijdig zijn. Beoordeeld moet worden of de dochter voldoende heeft aangedragen om doorbreking van het medisch beroepsgeheim te rechtvaardigen. En dat is naar het voorshands oordeel van het hof het geval.

Het zwaarwegend belang staat voldoende vast. Het hof verwijst daarbij naar de wetsgeschiedenis en de KNMG-handreiking 'Inzage in medische dossiers door nabestaande',

waarin de onterving als zwaarwegend belang wordt genoemd. Inzage wordt echter alleen gegeven wanneer aan de hand van voldoende concrete aanwijzingen aannemelijk wordt gemaakt dat het zwaarwegend belang mogelijk geschaad zou kunnen worden door geen inzage te verlenen, zo vervolgt het hof. In dit geval betekent dit dat er concrete aanwijzingen moeten zijn voor het vermoeden dat de ouders wilsonbekwaam waren ten tijde van het verlijden van het testament. Daarbij is niet vereist dat de wilsonbekwaamheid al (min of meer) vast moet staan, aldus het hof. Of daadwerkelijk sprake is geweest van wilsonbekwaamheid zal immers beoordeeld moeten worden en daarvoor is nu juist inzage nodig.

Er zijn voldoende concrete aanwijzingen voor het vermoeden dat het echtpaar wilsonbekwaam was. Het hof bespreekt hiertoe de specifieke omstandigheden van het geval, zoals de aanschaf van en verhuizing naar een woonboerderij waar de ouders, (klein)kinderen en partners met zijn allen zouden gaan wonen om in de benodigde zorg voor de ouders te voorzien, de harmonieuze verstandhouding die bestond tot kort voor het opstellen van de testamenten en waar de onterving haaks op staat, alsook de beschikbare getuigenverklaringen die het beeld van vergeetachtigheid, verwardheid en afhankelijkheid ondersteunen. Dat de notaris geen aanleiding heeft gezien om de testamenten niet te passeren, weegt voor het hof niet op tegen deze concrete aanwijzingen.

Gelet op dit alles acht het hof het voldoende aannemelijk dat de dochter een zwaarwegend belang heeft bij inzage in het medisch dan wel zorgdossier en dat dit belang wordt geschaad door de weigering deze inzage te geven.

Voor zover de huisarts dan wel de thuiszorgorganisatie aanvoert dat niet zeker of waarschijnlijk is dat de dossiers de gewenste informatie over de wilsonbekwaamheid bevatten, merkt het hof op dat dit in ieder geval niet uitgesloten is.

Inzage in de dossiers is ook noodzakelijk voor de behartiging van het zwaarwegend belang, nu deze medische informatie niet op andere wijze is te verkrijgen. Tegelijkertijd is deze medische informatie noodzakelijk om een beroep op wilsonbekwaamheid uiteindelijk in een procedure met een medische verklaring adequaat te kunnen onderbouwen, aldus het hof.

Het hof wijst de vordering van de dochter dus toe. Het hof acht het wel geboden dat de inzage niet aan de dochter zelf als leek op medisch gebied wordt gegeven, maar aan een door haar aan te wijzen geriater.

Het hof bepaalt tot slot de periode waarover de inzage moet worden gegeven: ten aanzien van de huisarts vanaf 1 januari 2020 en ten aanzien van de thuiszorgorganisatie vanaf de start van de zorg in 2022, en voor beide zorgverleners tot aan de datum van het overlijden.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] Rb. Noord-Nederland 7 mei 2025, ECLI:NL:RBNNE:2025:1685.

[2] (Onder meer) HR 31 mei 2002, ECLI:NL:HR:2002:AE3437, HR 15 april 2016, ECLI:NL:HR:2016:661 en HR 25 oktober 2024, ECLI:NL:HR:2024:1541.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 24-03-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:1881

Zaaknummer: 200.355.612/01

Rechters: J.E. Wichers, H. de Hek en J.W. Bockwinkel

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Loonvordering ex-werknemer ziekenhuis afgewezen.

Ziekenhuis heeft deel van loon verrekend met tegenvordering. Schade bestaat uit waarde van verduisterde goederen, privégebruik van bedrijfsauto, een verkeersboete, de kosten van een frietkar en kosten van onderzoeksbureau.

Feiten

Een medewerker van Stichting Maasstad Ziekenhuis (MSZ), werkzaam als Vakman Techniek N4, werd op 10 mei 2024 op staande voet ontslagen op verdenking van diefstal en/of verduistering. Na overleg tussen partijen trok MSZ het ontslag in en werd het dienstverband per 1 oktober 2024 met wederzijds goedvinden beëindigd. In de vaststellingsovereenkomst werd afgesproken dat MSZ het loon tot die datum zou doorbetalen.

MSZ betaalde echter niet het volledige nettosalaris uit: zij verrekende in totaal € 13.458,01 netto met een schadevergoedingsvordering. De werknemer vorderde in rechte betaling van het ingehouden salaris (€ 15.574,11 bruto over juli, augustus en september 2024), vermeerderd met wettelijke verhoging, rente en buitengerechtigde kosten. Daarnaast vroeg hij MSZ te veroordelen tot teruggave van persoonlijke eigendommen (diploma's, een koelkast, een stoomcabine, een rvs-tafel en een fiets).

MSZ betwistte elke betalingsverplichting en vorderde in reconventie een verklaring voor recht dat de werknemer haar schade heeft toegebracht tot een bedrag van € 25.000, met veroordeling van de werknemer tot betaling van het nog niet verrekende deel.

Oordeel

Onrechtmatig handelen van de werknemer

De kantonrechter stelde op basis van camerabeelden – mede beoordeeld door Hoffmann Bedrijfsrecherche – vast dat de werknemer in de nacht van 1 mei 2024 twee mengkranen, een glijstang en een bouwlamp uit het ziekenhuis had meegenomen. De verweren van de

werknemer (afgeschreven materialen, enkel geleend) werden verworpen: de goederen zaten in nieuwe verpakkingen, een afschrijvingsbrief ontbrak en een terugbrengbewijs voor de bouwlamp was er niet. Dit leverde verduistering op.

Voorts stond vast dat de werknemer voor € 21.315,38 aan goederen had besteld op naam en rekening van MSZ – waaronder showerpipes, spots, airco's, een close-in boiler en een stofzuiger – zonder dat deze in het ziekenhuis zijn aangetroffen. Dat de goederen zijn geretourneerd of met toestemming van de afdeling Inkoop zijn besteld, is niet gebleken. Mede gelet op een door de werknemer opgestelde 'koperskeuzelijst' die overeenkwam met de verdwenen artikelen en verband hield met een bouwproject op Curaçao, achtte de kantonrechter het handelen onzorgvuldig en daarmee onrechtmatig.

De werknemer had de dienstauto bovendien voor 2.722,8 kilometer aan privéritten gebruikt, in strijd met het Beleid Wagenparkbeheer van MSZ. Daarmee samenhangend werd de reistijd ten onrechte als werktijd geboekt (19 uur en 4 minuten à € 33,95 bruto per uur = € 646,41 bruto). Een verkeersboete van € 321 viel op grond van het wagenparkbeleid eveneens ten laste van de werknemer.

Tot slot liet de werknemer een frietkar op kosten van MSZ bij hem thuis komen voor een privéfeestje, zonder dat daarvoor toestemming was verleend. De kosten bedroegen € 375.

Schadevaststelling en verrekening

De totale vastgestelde schadeposten overtreffen ruimschoots het gevorderde bedrag van € 25.000: de kantonrechter berekende € 30.036 netto en € 646,41 bruto, inclusief 50% van de eerste Hoffmann-factuur (€ 6.689,10) als redelijke kosten ter vaststelling van aansprakelijkheid ex artikel 6:96 lid 2 sub b BW.

De verklaring voor recht dat de werknemer MSZ schade heeft berokkend voor een bedrag van € 25.000 werd toegewezen. MSZ was bevoegd dit bedrag te verrekenen met het loon van de werknemer. Nu zij reeds € 13.458,01 had verrekend, werd de werknemer veroordeeld het resterende bedrag van € 11.541,99 aan MSZ te voldoen, vermeerderd met de wettelijke rente (art. 6:119 BW) vanaf 9 oktober 2025.

mr. M.A. Goldschmidt

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 08-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:5770

Zaaknummer: 11720209 CV EXPL 25-12574

Rechters: F. Aukema-Hartog

Advocaten: D.M. Koot-Timmers en D.J. Kolk

Wetsartikelen: 6:162 BW en 7:661 BW

RECHTSPRAAK

Door aard tekortkomingen in diagnose-/behandeltraject kan aantasting in de persoon op andere wijze worden aangenomen.

Vervolg op GZR 2025-0296. In dit eindarrest begroot het hof de schade die het gevolg is van de eerder door het hof vastgestelde tekortkomingen door neurologen in het Isala ziekenhuis gedurende een diagnose-/behandeltraject van een vrouw met multiple sclerose. Het hof wijst de schade grotendeels af wegens gebrek aan onderbouwing. De aantasting in de persoon op andere wijze wijst het hof zonder onderbouwing wel toe. Het geestelijk niet-welbevinden lag in het licht van de normschending zozeer voor de hand, dat in dit geval de aantasting kan worden aangenomen.

Feiten

Een vrouw komt in 2005 onder behandeling bij een neuroloog in het Isala ziekenhuis. In 2010 neemt een andere neuroloog de behandeling over. In 2016 stelt de tweede neuroloog de diagnose MS (multiple sclerose) bij de vrouw. De vrouw verwijt de neurologen diverse tekortkomingen gedurende het diagnose-/behandeltraject en zij krijgt daarin gelijk van het hof. Bij tussenarrest oordeelt het hof dat Isala aansprakelijk is (op grond van art. 7:462 BW) voor vijf met name genoemde tekortkomingen van de neurologen.[1] De vrouw overlijdt gedurende het hoger beroep, de erfgenamen zetten de zaak in haar naam voort en het hof houdt de zaak aan zich voor de schadebegroting.[2] De vrouw vraagt een LSA-advocaat een schadestaat te maken, die wint medisch advies in, en ter onderbouwing van haar schade legt de vrouw de schadestaat en het medisch advies over. Zij vordert de kosten van de door haar echtgenoot gegeven mantelzorg (huishoudelijke hulp, tuinonderhoud, boodschappen doen en vervoer naar het ziekenhuis), kosten van bodyscans (in 2008, 2011 en 2013), kosten van een partijdeskundigenrapport (opgesteld in aanloop naar de tuchtrechtelijke procedure), kosten van het raadplegen van een MS-kliniek (na overlijden), buitengerechtelijke kosten (de kosten

van voornoemde LSA-advocaat en diens medisch adviseur) en smartengeld. In totaal: € 388.831.

In dit eindarrest geeft het hof zijn oordeel over deze schadeposten.

Oordeel

Het hof schetst uitgebreid de verschillende juridische kaders, te weten ten aanzien van het causaal verband na een medische fout en de bewijsregels bij schadebegroting,[3] de buitengerechtelijke kosten ter vaststelling van schade en aansprakelijkheid[4] en die ter verkrijging van voldoening buiten rechte,[5] en van immateriële schade en de aantasting in de persoon op andere wijze[6] en de drempel voor het aannemen van geestelijk letsel.[7]

In de akte van de vrouw na tussenarrest zowel als in de schadestaat en het medisch advies ontbreekt een onderbouwde stellingname per vastgestelde tekortkoming over het antwoord op de vraag hoe de situatie zich zou hebben ontwikkeld indien de betreffende tekortkoming wordt weggedacht. Dat vindt het hof 'op zijn minst genomen opmerkelijk'. Het zorgt ook voor afwijzing van de gevorderde mantelzorg. Toewijzing van die schadepost stuit af op gebreken in de stelplicht.

De kosten van de bodyscans wijst het hof wel toe. Het hof vindt het redelijk en aannemelijk dat de vrouw is blijven zoeken naar antwoorden nu zij zich in het reguliere zorgcircuit niet gehoord en gezien voelde. Zonder de tekortkomingen had de vrouw dat niet gedaan en deze kosten staan naar het oordeel van het hof in voldoende causaal verband met de (eerste drie) tekortkomingen.

De kosten van het partijdeskundigenrapport wijst het hof ook toe. Hoewel het rapport is opgesteld in aanloop naar de tuchtrechtelijke procedure en het CTG het rapport bewust buiten beschouwing heeft gelaten, is het rapport in deze procedure wel meegewogen bij de beoordeling van de aansprakelijkheid. Het zijn daarmee kosten ter vaststelling van schade en aansprakelijkheid (art. 6:96 lid 2 sub b BW), aldus het hof.

Dat geldt niet voor de kosten van het raadplegen van de MS-kliniek na overlijden. Onduidelijk is waarom dat is gedaan en hoe dat heeft bijgedragen aan de vaststelling van de schade (dan wel de aansprakelijkheid). Die kosten wijst het hof af.

Ook de kosten van de LSA-advocaat en diens medisch adviseur wijst het hof af. De schadestaat en het medisch advies gaan niet in op de vraag van het hof of er schade is en zo ja, wat de omvang daarvan is die aan de te onderscheiden tekortkomingen zijn toe te rekenen.[8] De rapporten sluiten onvoldoende aan bij de door het hof vastgestelde tekortkomingen en

daarmee onvoldoende op de door het hof vastgestelde grondslag voor de schadevergoeding. Naar het oordeel van het hof is niet voldaan aan de toets dat de werkzaamheden redelijkerwijs noodzakelijk waren om schadevergoeding te verkrijgen (art. 6:96 lid 2 sub c BW).

Ten aanzien van het smartengeld wijst het hof het leeuwendeel van het gevorderde af. Dat er lichamelijk letsel is ontstaan door de tekortkomingen, onderbouwt de vrouw onvoldoende. Dat er naar objectieve maatstaven sprake is van geestelijk letsel, stelt noch onderbouwt de vrouw, maar toch wijst het hof een bedrag toe voor een aantasting in de persoon op andere wijze. Het hof acht de nadelige gevolgen namelijk zo voor de hand liggen, dat die aantasting zonder concrete onderbouwing kan worden aangenomen. Dat motiveert het hof als volgt.

De tekortkomingen weerspiegelen een terugkerend patroon waarin de vrouw op zoek was naar antwoorden, maar zich niet voldoende gehoord en gezien voelde door de neurologen. Zij was jarenlang op zoek naar een diagnose, maar wist zich niet, althans onvoldoende gesteund en erkend door de neurologen. Daar dragen de neurologen schuld aan en is aan hen toe te rekenen. Isala erkent, aldus het hof, in zekere zin ook dat het ontbreken van begeleiding ertoe zal hebben geleid dat de vrouw zich minder gesteund voelde en dat dit effect zal hebben gehad op haar geestelijk welbevinden, waardoor psychisch onbehagen en frustratie over de gang van zaken in zekere mate (op zijn minst genomen) niet zijn verminderd. Het hof acht het dan ook voldoende aannemelijk dat de tekortkomingen, ieder voor zich in meer of mindere mate en zeker in onderling verband gezien, hebben geleid tot extra stress, gemis aan levensvreugde, depressieve gevoelens, verlies aan vertrouwen in artsen of ziekenhuizen en verwerkingsproblemen. Deze gevolgen liggen in het licht van de normschending zozeer voor de hand, dat in dit geval een persoonsaantasting kan worden aangenomen, aldus het hof. De met de tekortkomingen in causaal verband staande immateriële schade schat het hof naar billijkheid op € 10.000.[9]

De slotsom is dat het hof Isala veroordeelt tot betaling van € 16.662 aan schadevergoeding.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] Kort samengevat: huisarts onjuist informeren, diagnose afdoen als erg onwaarschijnlijk, geen monitoring van de gezondheidstoestand, onvolledig medisch dossier naar second opinion-arts sturen, beëindigen behandelrelatie.

[2] Hof Arnhem-Leeuwarden 16 september 2025, ECLI:NL:GHARL:2025:5652, GZR 2025-0296

[3] R.o. 2.7-2.10; art. 6:74 BW, 6:97 BW, 6:98 BW, 21 Rv, 150 Rv; HR 5 juni 2009, ECLI:NL:HR:2009:BH5410 en PHR 5 december 2025, ECLI:NL:PHR:2025:1328.

[4] R.o. 2.19; art. 6:96 lid 2 sub b BW; HR 13 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:586.

[5] R.o. 2.34; art. 6:96 lid 2 sub c BW; HR 27 april 2012, ECLI:NL:HR:2012:BV6690.

[6] R.o. 2.25, 2.27; art. 6:106 aanhef en onder b BW; HR 15 maart 2019, ECLI:NL:HR:2019:376 en HR 28 mei 2019, ECLI:NL:HR:2019:793.

[7] R.o. 2.28; HR 13 januari 1995, ECLI:NL:HR:1995:ZC1608 en HR 23 januari 1998, ECLI:NL:HR:1998:ZC2551.

[8] Zoals geformuleerd door het hof in het tussenarrest onder randnummer 3.85.

[9] Het toesturen van een onvolledig medisch dossier naar de second opinion-arts laat het hof bij de begroting buiten beschouwing, zie r.o. 2.30.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 19-05-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:3107

Zaaknummer: 200.345.333/01

Rechters: J.E. Wichers, M.M.A. Wind en H. Mollema-de Jong

Advocaten: R.H. Stam en E.P. Ceulen

Wetsartikelen: 7:462 BW

RECHTSPRAAK

Afgifte medisch dossier suïcidante alleen aan (nog te benoemen) deskundige.

Verzoek voorlopig deskundigenbericht. Een vrouw overlijdt door suïcide. Volgens de vader zijn er fouten gemaakt bij de behandeling. De vader verzoekt benoeming van een psychiater om daar meer duidelijkheid over te krijgen. Ook verzoekt de vader om een afschrift van het medisch dossier van zijn dochter. De rechtbank beoordeelt het laatste verzoek in het kader van het eerste verzoek. De vader maakt een vermoeden van een medische fout wel voldoende aannemelijk, maar niet dat inzage in het medisch dossier noodzakelijk is ter behartiging van dit belang en dat dit belang door de geheimhouding wordt geschaad. Afschrift van het medisch dossier alleen aan de deskundige.

Feiten

Een vrouw overlijdt door suïcide in de periode dat zij bij Mondriaan onder behandeling staat. Volgens de vader van de vrouw valt Mondriaan diverse verwijten te maken en hij stelt Mondriaan aansprakelijk. Mondriaan erkent geen aansprakelijkheid en in deze procedure verzoekt de vader om benoeming van een psychiatrisch deskundige om duidelijk te krijgen of Mondriaan onzorgvuldig dan wel niet conform de professionele standaard heeft gehandeld. Daarnaast verzoekt de vader om een afschrift van het medisch dossier van zijn dochter, welk verzoek hij baseert op artikel 843a Rv (oud). De vader wil dat de deskundige het onderzoek mede aan de hand van het medisch dossier verricht. Met het oog op het zorgvuldig kunnen verrichten van het deskundigenonderzoek, stelt de vader belang te hebben bij afgifte van het dossier. Dat belang is volgens hem gelegen in zijn procespositie (*equality of arms*), het kunnen waarborgen (controleren) dat partijen en de te benoemen deskundige allemaal over dezelfde stukken beschikken, en het kunnen formuleren van vragen aan de deskundige. Subsidiair verzoekt de vader afgifte van het medisch dossier aan zijn medisch adviseur.

Mondriaan verzet zich niet tegen benoeming van een deskundige, wel tegen de afgifte van het medisch dossier aan iemand anders dan aan de te benoemen deskundige.

Oordeel

Het verzoek tot benoeming van de deskundige wijst de rechtbank toe. Mondriaan verzet zich er niet tegen en het verzoek voldoet aan de wettelijke vereisten. Overeenstemming over de persoon van de deskundige en de te stellen vragen is er nog niet, zodat de rechtbank partijen de gelegenheid geeft zich daarover uit te laten.

Ten aanzien van de afgifte van het medisch dossier schetst de rechtbank het juridisch kader. Artikel 843a Rv is vervallen, maar op basis van het overgangsrecht blijft het artikel van toepassing in een procedure die vóór deze datum is gestart, zoals in dezen. De rechtbank beoordeelt het verzoek van de vader daarom aan de hand van artikel 843a Rv (oud).[1] Lid 3 van dat artikel bepaalt dat degene die uit hoofde van zijn ambt, beroep of betrekking tot geheimhouding verplicht is, niet gehouden is aan een vordering tot inzage of afschrift te voldoen, indien de bescheiden uitsluitend uit dien hoofde te zijner beschikking staan of onder zijn berusting zijn. Voor een beroep op dit functioneel verschoningsrecht is ten minste vereist dat de betrokkene een geheimhoudingsplicht heeft. Desondanks betekent het enkele feit dat die plicht bestaat niet (ook) dat aan de betrokkene altijd het verschoningsrecht toekomt. Dit kan slechts worden vastgesteld door afweging van de belangen waarop de verplichting tot geheimhouding is gericht tegen de zwaarwegende belangen die gemoeid zijn met de waarheidsvinding in een burgerlijk proces.[2] Dit kan betekenen, aldus de rechtbank, dat Mondriaan, gelet op het professionele verschoningsrecht, in beginsel niet gehouden is medewerking te verlenen aan het verschaffen van afschrift, ook al is aan alle in artikel 843a lid 1 Rv genoemde voorwaarden voldaan.

De rechtbank vervolgt dan met het inzagerecht van de vader als nabestaande, zoals geregeld in artikel 7:458a BW. In dezen zijn lid 1 sub a en b, en lid 2 niet van toepassing, zodat lid 1 sub c resteert, wat betekent dat de vader enkel inzage kan krijgen in het medisch dossier als hij met voldoende concrete aanwijzingen aannemelijk maakt dat (i) sprake is van een zwaarwegend belang, (ii) dit belang mogelijk wordt geschaad door de geheimhouding van het dossier en (iii) het voor de behartiging van het zwaarwegend belang noodzakelijk is om inzage te krijgen in het dossier. Een louter emotioneel belang is niet voldoende voor een recht op inzage. Een vermoeden van een medische fout kan wel een zwaarwegend belang opleveren. De vader dient dat vermoeden met voldoende concrete aanwijzingen aannemelijk te maken en of dat gelukt is, moet worden beoordeeld aan de hand van alle omstandigheden van het geval. Aldus de rechtbank en tot zover het juridisch kader.

Een vermoeden van een medische fout leest de rechtbank wel voldoende in de stukken, maar de vraag of inzage in het dossier noodzakelijk is ter behartiging van dit belang en of dit belang door de geheimhouding wordt geschaad, beantwoordt de rechtbank ontkennend.

Het verzoek tot afgifte van het dossier dient op dit moment beoordeeld te worden binnen het kader van het verzoek tot het gelasten van een voorlopig deskundigenonderzoek. Naar het oordeel van de rechtbank is de enkele vrees dat Mondriaan stukken zal achterhouden, onvoldoende om de op Mondriaan rustende geheimhoudingsplicht te doorbreken. De rechtbank acht daarbij van groot belang dat de vrouw, ondanks dat haar dat bij leven is gevraagd, geen toestemming heeft gegeven voor inzage. Dat de vader door de geheimhouding van het dossier in zijn belangen wordt geschaad, acht de rechtbank op dit moment niet aannemelijk nu Mondriaan heeft aangegeven bereid te zijn het gehele medisch dossier, inclusief het dossier van de crisisdienst, aan de deskundige te overhandigen. Daarbij gaat de rechtbank ervan uit dat Mondriaan dit inderdaad zal doen. Van een daadwerkelijke noodzaak om inzage te verkrijgen in het dossier door de vader, zijn advocaat dan wel diens medisch adviseur, blijkt daarom niet. Met de afgifte van het volledige dossier aan de gerechtelijk deskundige zijn, aldus de rechtbank, de belangen van de vader voldoende gewaarborgd.

Dat kennis van de inhoud van het medisch dossier van belang is voor de formulering van vragen aan de deskundige, acht de rechtbank eveneens onvoldoende om de geheimhoudingsplicht van Mondriaan te doorbreken. De vader heeft geen absolute onmogelijkheid om relevante vragen te formuleren. Bovendien kunnen partijen schriftelijke opmerkingen maken, verzoeken aan de deskundige richten en krijgen zij de gelegenheid te reageren op het conceptrapport.

De conclusie is dat Mondriaan niet is gehouden een afschrift van het medisch dossier te verstrekken aan de vader, zijn advocaat of diens medisch adviseur. Wel dient Mondriaan het gehele medisch dossier af te geven aan de nog te benoemen gerechtelijk deskundige.

Ten overvloede merkt de rechtbank nog op dat onder huidig recht voorgaand oordeel niet anders is. Ook in artikel 194 Rv is bepaald dat een verschoningsrecht als bedoeld in artikel 165 lid 2 Rv aan de verplichting tot afgifte van gegevens in de weg kan staan. Dit verschoningsrecht ziet ook op het beroepsgeheim uit hoofde van een ambt, beroep of betrekking en dient beoordeeld te worden aan de hand van het bepaalde in artikel 7:458a BW.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] Zoals verderop zal blijken, komt ook onder huidig recht (art. 194 Rv) de rechtbank tot hetzelfde oordeel, RW.

[2] Art. 165 lid 2 aanhef en onder b Rv en HR 22 december 1989, ECLI:NL:HR:1989:AD0997.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 13-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:4687

Zaaknummer: C/03/336154 / HA RK 24-212

Rechters: Heuts

Advocaten: A.F.G. Pennino en M.S.E. van Beurden

Wetsartikelen: 843a (oud) Rv en 7:453 BW